

Arrest

nr. 195 451 van 23 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN BEURDEN *loco* advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Sri Lanka en zou u op twaalfjarige leeftijd naar India zijn gegaan omwille van de oorlog in Sri Lanka. U zou in India hebben gewoond tot u in maart 2014 naar Sri Lanka terugkeerde. U deed dit op illegale wijze. U wilde uw moeder gaan bezoeken die destijds achterbleef in Sri Lanka. Uw vader was een strijder voor de LTTE en was in 2009 om het leven gekomen. U werd echter bij terugkeer in Sri Lanka in juni 2014 gearresteerd omdat u zich niet had laten registreren. U werd hardhandig ondervraagd, onder andere over uw vader. Na twee dagen werd u

vrijgelaten en hield zich ondergedoken. U zou dan eind juli 2014 Sri Lanka opnieuw illegaal hebben verlaten samen met uw moeder die ernstig ziek was. U zou dan in 2017 India hebben verlaten omwille van de moeilijke levensomstandigheden en omdat u niet naar Sri Lanka kon terugkeren. Op 28 september 2017 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten nadat u België was binnen gekomen met een Indisch paspoort en een vals Canadees visum. Ter staving van uw asielaanvraag legde u kopieën neer van volgende stukken: een geboorteakte uitgegeven op 9 oktober 2017 in Sri Lanka, een vertaling van deze geboorteakte, een affidavit, een politiedocument opgesteld op 20 juli 2017 in het Engels en medische stukken uit India en België.

B. Motivering

U hebt doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Immers, op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij het CGVS, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De **medewerkingsplicht** vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Wat betreft uw beweerde identiteit kunnen uw documenten en verklaringen in geen geval overtuigen en moet het CGVS vaststellen dat u geen zicht geeft op wie u precies bent en waar u vandaan komt of welke nationaliteit u heden bezit.

Ten eerste kwam u in België aan met een Indisch paspoort waarvan u verkeerdelijk weergeeft dat enkel de naam S.(...) op dit paspoort vermeld stond (zie gehoorverslag CGVS p.2 en 3). Zelfs er op gewezen dat er op een paspoort een familie- en voornaam staan, gaf u aan dat enkel S.(...) stond vermeld. U kende ook de geboortedatum die op het paspoort stond niet en ook van de vermelde geboorteplaats was u niet zeker (zie gehoorverslag CGVS p.3). De datum van uitgave van het paspoort kende u evenmin. Dat u met zulk een gebrek aan kennis over uw reisdocument vanuit India via internationale luchthavens met strenge en individuele controles naar België reisde om dan door te reizen naar Canada, komt weinig aannemelijk over. Des te meer daar blijkt dat uw identiteitsgegevens zoals u deze doorgaf bij uw asielaanvraag in België volledig overeenkomen met de identiteitsgegevens zoals deze op uw Indische paspoort staan (zie kopie paspoort administratief dossier). Dat u met een vals paspoort waarop 'toevallig' uw geboortedatum en naam zouden staan vermeld, naar Europa reisde, kan niet overtuigen. Aldus vermoedt het CGVS dat u niet uw werkelijke naam en geboortegegevens opgeeft. Deze vaststelling ondermijnt logischerwijze het geloof in de identiteitsgegevens zoals deze in de andere door u neergelegde documenten staan.

Ten tweede legde u geen overtuigende stukken voor om uw identiteit en nationaliteit te staven. U legt enkel een kopie van een geboorteakte uit Sri Lanka neer ter staving van uw identiteit. Dit document beschikt al niet over een foto, zodat u niet kunt aantonen dat het hier daadwerkelijk om u zou gaan. Verder slaagt u er niet in dit stuk aan te vullen met andere identiteitsstukken en voornamelijk dan uw registratiedocumenten als Tamil vluchteling uit Sri Lanka. U verklaarde dat die in de overstromingen in Chennai zouden zijn verloren gegaan, maar dat is geen aanvaardbaar excuus want u voegde daaraan toe dat u nieuwe documenten kreeg en dat die op het politiebureau liggen (zie gehoorverslag CGVS p.7 en 10). Dat u geen enkel stuk of ander begin van bewijs kan voorleggen om uw registratie in India aan te tonen, geeft aan dat u duidelijk geen volledig zicht wilt geven op uw beweerde identiteit en statuut. Verder is het bevreemdend dat u überhaupt een geboorteakte voorlegt daar u verklaarde van de Srilankaanse overheid geen paspoort te kunnen krijgen omdat uw vader vroeger bij de LTTE was (zie gehoorverslag CGVS p.2). Dat u er dan wel in zou slagen een geboorteakte te krijgen komt bevreemdend over. Ten slotte zijn alle door u voorgelegde stukken kopieën en is de bewijswaarde aldus zeer beperkt aangezien kopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk kunnen worden vervalst. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat een eventueel originele Srilankaanse geboorteakte, waarvan u aangaf die nog te zullen ontvangen per post, geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. Immers blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat in Sri Lanka gemakkelijk valse en/of vervalste stukken kunnen worden verkregen.

Ten derde blijkt een serieus gebrek aan kennis en interesse in Sri Lanka waardoor uw beweerde afkomst als Tamil uit Sri Lanka, nog maar weinig overtuigend overkomt, minstens kan de geloofwaardigheid van uw beweerde recente terugkeer in 2014 ondermijnd worden (zie verder). Zo verklaarde u dat de Tamil partijen aan de macht waren gekomen net voor uw terugkeer in 2014, bij de verkiezingen van januari. Echter over welke verkiezingen het hier zou hebben gegaan, kan u niet aangeven (zie gehoorverslag CGVS p.11), noch wist u over welke partij het ging (zie gehoorverslag CGVS p.12). Waarschijnlijk refereert u naar de presidentsverkiezingen van januari 2015 waarbij de Tamilgemeenschap mee aan de basis lag van de verkiezing van president Sirisena, maar dat is dan pas van na uw beweerde terugkeer in 2014. Zo weet u ook eigenlijk niet wie de huidige president is van Sri Lanka (zie gehoorverslag CGVS p.11). U kent de naam van de partij van Rajapaksa niet (zie gehoorverslag CGVS p.11). Gevraagd naar Tamil partijen in Sri Lanka, kan u slechts verwijzen naar LTTE en EPDP, maar de namen van de huidige verschillende Tamil partijen in Sri Lanka kan u niet geven (zie gehoorverslag CGVS p.12).

Ten vierde verklaarde u dat uw zus een erkende vluchteling is in Canada, maar dit staat u evenmin.

Wat betreft uw beweerde terugkeer naar Sri Lanka in 2014 kunnen uw documenten en verklaringen evenmin overtuigen en moet het CGVS vaststellen dat u ook hier geen zicht geeft op waar u precies verbleef in die periode.

Ten eerste zijn uw verklaringen op zich niet overtuigend. Zo verklaarde u dat u in maart 2014 naar Sri Lanka terugkeerde, maar wist u niet te zeggen welke president dan aan de macht was, u dacht dat het Rajapaksa was, maar daar was u niet zeker van (zie gehoorverslag CGVS p.11). U kon ook geen enkel duidelijk groot nieuwsitem weergeven van iets wat in die periode gebeurde om uw aanwezigheid daar te staven. Bovendien is het op zich al weinig aannemelijk dat u met uw zwaar zieke moeder op illegale wijze van Sri Lanka naar India zou zijn gereisd in 2014.

Ten tweede legde u ook geen enkele foto of ander begin van bewijs neer ter staving van uw aanwezigheid in Sri Lanka.

Ten derde blijkt uit nazicht van uw facebook account, gevonden op basis van uw telefoonnummer (zie stukken in blauwe map van het administratieve dossier), dat u op 10 juli 2014 zéér waarschijnlijk in Bangalore, India was. Immers heeft een zekere U.(...) K.(...) op 11 juli 2014, toen u zogenaamd in Sri Lanka was, een foto gepost waarop u getagged bent (en ook duidelijk herkenbaar bent) in Bangalore, India. Aldus wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde terugkeer naar Sri Lanka verder ondermijnd.

Ten vierde legde u een politieattest neer dat uw aanwezigheid in Sri Lanka in 2014 zou moeten staven. Maar gezien de informatie waarover het CGVS beschikt over valse en/of vervalste documenten in Sri Lanka komt dit attest al weinig geloofwaardig over. Bovendien is het in het Engels opgesteld, hetgeen weinig aannemelijk is voor Srilankaanse interne documenten. Dat de politie in het Engels dan op een 'extract from the information book' uw asielrelaas zou bevestigen, daarbij verwijzend naar uw vader als 'terrorist' van de LTTE en de mentale ziekte van uw moeder, komt in geen enkel geval aannemelijk over. De 'affidavit' zegt enkel iets over uw afkomst, maar dit attest, slechts een kopie, kan niet overtuigen in het licht van bovenstaande vaststellingen waaruit de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen duidelijk blijkt.

Ten vijfde en voor zover er al enig geloof kan worden gehecht aan uw beweerde identiteit als Tamil uit Sri Lanka, komt uw verklaring dat uw vader een lid van de LTTE was en is overleden in 2009, niet geloofwaardig over. Immers kunt u het overlijden van uw vader met geen enkel stuk staven. Evenmin blijkt u enige kennis te hebben over wie uw vader was en wat hij deed. Uitvoerig gevraagd om uw vaders' betrokkenheid bij de LTTE te beschrijven, komt u niet verder dan dat hij gewoon soldaat was en onder een persoon genaamd "KP" stond (zie gehoorverslag CGVS p.12 en 13). Gezien de betrokkenheid van uw vader bij de LTTE aan de basis van uw problemen zou liggen in 2014, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u zich naar hem informeerde, hetgeen u ook werd duidelijk gemaakt. U kon echter niets concreet over uw vader vertellen. Gezien deze vaststelling gaat uw verklaring dat u, omwille van de betrokkenheid van uw vader bij het LTTE, geen paspoort zou kunnen krijgen helemaal niet op. De reden dat u aldus nooit een Srilankaans paspoort zou hebben gehad, kan niet overtuigen. Ook uw bewering dat een paspoort (te) veel geld zou hebben gekost (zie gehoorverslag CGVS p.5), komt in geen geval aannemelijk over.

Het is aldus zeer duidelijk dat u het CGVS geen duidelijk zicht wenst te geven op uw reële situatie. U geeft geen zicht op uw werkelijke identiteit, nationaliteit en eventuele verblijfstatus in India en/of andere landen. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen en daarbij horende statuut is echter van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Daar u weigert het CGVS een correct beeld te geven van wie u bent, waar u vandaan komt en waar u de laatste jaren voor uw asielaanvraag in België verbleef (alwaar u eventueel een statuut zou kunnen hebben gehad), kan het CGVS uw beweerde nood aan internationale bescherming niet inschatten.

De vaststelling dat de **situatie van Tamils in Sri Lanka** precair is, zoals blijkt uit de informatie van het CGVS, doet geen afbreuk aan deze beslissing daar u duidelijk weigert een zich te geven op uw identiteit en plaatsen van afkomst en verblijf.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Deze documenten zijn deels reeds besproken hierboven. Wat betreft de medische stukken kan het CGVS alleen maar vaststellen dat, gezien de ongeloofwaardige verklaringen, geen geloof kan worden gehecht aan de zogenaamde oorzaak van deze medische problemen. De oorzaak van deze medische problemen blijken ook niet duidelijk uit de stukken. Er staat zelfs nergens in vermeld dat u in Sri Lanka was toen u de gezondheidsproblemen opliep (zie gehoorverslag CGVS p.9).

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enige middel op de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. (hierna: Procedurerichtlijn), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) *juncto* artikel 13 EVRM, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. De volgende documenten worden ter staving van verzoekers asielaanvraag aan het verzoekschrift gevoegd:

- (1) “Mail van het gesloten centrum Caricole betreffende het ontvangst van de documenten in origineel”
- (2) Uittreksel betreffende het verkrijgen van de geboorteakte
- (3) Uittreksel van de grondwet van Sri Lanka
- (4) Affidavit
- (5) Verklaring van de zus van verzoeker
- (6) Documenten betreffende het verblijf van de zus van verzoeker te Canada
- (7) Huwelijksakte van de zus te Canada

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat verzoeker, daar de door hem neergelegde documenten en afgelegde verklaringen in geen geval overtuigen, geen zicht geeft op wie hij precies is, welke nationaliteit hij heden heeft, waar hij vandaan komt en waar hij de laatste jaren voor zijn asielaanvraag in België verbleef, waardoor het CGVS zijn beweerde nood aan internationale bescherming niet kan inschatten.

2.3.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 oktober 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaatgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In navolging van de commissaris-generaal kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen zicht biedt op wie hij precies is, welke nationaliteit hij heden heeft, waar hij vandaan komt en waar hij de laatste jaren voor zijn asielaanvraag in België verbleef.

Verzoeker benadrukt, onder verwijzing van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003, artikel 10.3 van de Procedurerichtlijn, artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, en rechtspraak van het EHRM en de RvV, dat hij verschillende documenten heeft voorgelegd (met name een geboorteakte, een vertaling van deze geboorteakte, een affidavit, een politiedocument opgesteld op 20 juli 2017 in het Engels en medische stukken uit India en België), dan wel in kopie, met de duidelijke vermelding dat de originelen per post onderweg waren. Hij geeft aan dat de inhoud van deze documenten geheel overeen kwamen met de door hem beschreven feiten, doch dat de verwerende partij om de eenvoudige reden dat er wel eens valse documenten worden voorgelegd uit Sri Lanka, aan de voorgelegde documenten geen bewijswaarde heeft gehecht.

De Raad onderstreept dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Op de verzoeker rust immers de verplichting om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure en de persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Verzoeker blijft hier blijkens de gegevens in het administratief dossier duidelijk in gebreke. De commissaris-generaal stelde vooreerst terecht het volgende vast:

“Ten eerste kwam u in België aan met een Indisch paspoort waarvan u verkeerdelijk weergeeft dat enkel de naam S.(...) op dit paspoort vermeld stond (zie gehoorverslag CGVS p.2 en 3). Zelfs er op gewezen dat er op een paspoort een familie- en voornaam staan, gaf u aan dat enkel S.(...) stond vermeld. U kende ook de geboortedatum die op het paspoort stond niet en ook van de vermelde geboorteplaats was u niet zeker (zie gehoorverslag CGVS p.3). De datum van uitgave van het paspoort kende u evenmin. Dat u met zulk een gebrek aan kennis over uw reisdocument vanuit India via internationale luchthavens met strenge en individuele controles naar België reisde om dan door te reizen naar Canada, komt weinig aannemelijk over. Des te meer daar blijkt dat uw identiteitsgegevens zoals u deze doorgaf bij uw asielaanvraag in België volledig overeenkomen met de identiteitsgegevens zoals deze op uw Indische paspoort staan (zie kopie paspoort administratief dossier). Dat u met een vals paspoort waarop ‘toevallig’ uw geboortedatum en naam zouden staan vermeld, naar Europa reisde, kan niet overtuigen. Aldus vermoedt het CGVS dat u niet uw werkelijke naam en geboortegegevens opgeeft.”

Deze vaststelling ondermijnt logischerwijze het geloof in de identiteitsgegevens zoals deze in de andere door verzoeker neergelegde documenten staan.

Verzoeker houdt voor wel degelijk zijn identiteit te hebben bewezen aan de hand van een geboorteakte, waarvan hij het origineel heden bijbrengt en middels een aanvullende nota een originele Engelse vertaling neerlegt. De Raad wijst er echter op dat alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, het geen enkel objectief element bevat (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat verzoeker wel degelijk de persoon is die door dit document wordt bedoeld. Dergelijk document is aldus geen bewijs van verzoekers identiteit. Aangezien verzoeker dit stuk niet vermog aan te vullen met andere identiteitsstukken en voornamelijk dan zijn registratiedocumenten als Tamil uit Sri Lanka en gelet op de informatie vervat in het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Sri Lanka gemakkelijk valse en/of vervalste stukken kunnen worden verkregen, kan de Raad verzoekers identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van zijn verklaringen en de geboorteakte. De Raad benadrukt dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas (cf. RvS 25 september 2006, nr. 162.658). Het document met instructies om een gecertificeerde kopie van een geboorteakte te verkrijgen doet hieraan geen afbreuk.

Het politieattest en de ‘affidavit’, waarvan verzoeker de Raad per aanvullende nota de originele versie bezorgt, vermogen verzoekers identiteit, nationaliteit en beweerd verblijf evenmin aan te tonen. Daar verzoekers identiteit geenszins vast staat, kan niet met zekerheid worden gesteld dat de persoon

vermeld in voornoemde documenten daadwerkelijk verzoeker betreft. Ook aan de affidavit, die uitsluitend werd opgemaakt om verzoekers asielrelaas te ondersteunen, kan geen objectieve bewijswaarde worden gekoppeld. Het vertoont immers een duidelijk gesolliciteerd karakter. Daarenboven acht de Raad het niet geloofwaardig dat de politie, daargelaten de vraag of de politie de Engelse taal als officiële taal kan handhaven voor Sri Lankaanse interne documenten, op een 'extract from the information book' verzoekers asielrelaas zou bevestigen, daarbij verwijzend naar zijn vader als 'terrorist' van de LTTE en de mentale ziekte van zijn moeder.

Daarenboven blijkt een serieus gebrek aan kennis en interesse in Sri Lanka. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

***“Ten derde** blijkt een serieus gebrek aan kennis en interesse in Sri Lanka waardoor uw beweerde afkomst als Tamil uit Sri Lanka, nog maar weinig overtuigend overkomt, minstens kan de geloofwaardigheid van uw beweerde recente terugkeer in 2014 ondermijnd worden (zie verder). Zo verklaarde u dat de Tamil partijen aan de macht waren gekomen net voor uw terugkeer in 2014, bij de verkiezingen van januari. Echter over welke verkiezingen het hier zou hebben gegaan, kan u niet aangeven (zie gehoorverslag CGVS p.11), noch wist u over welke partij het ging (zie gehoorverslag CGVS p.12). Waarschijnlijk refereert u naar de presidentsverkiezingen van januari 2015 waarbij de Tamilgemeenschap mee aan de basis lag van de verkiezing van president Sirisena, maar dat is dan pas van na uw beweerde terugkeer in 2014. Zo weet u ook eigenlijk niet wie de huidige president is van Sri Lanka (zie gehoorverslag CGVS p.11). U kent de naam van de partij van Rajapaksa niet (zie gehoorverslag CGVS p.11). Gevraagd naar Tamil partijen in Sri Lanka, kan u slechts verwijzen naar LTTE en EPDP, maar de namen van de huidige verschillende Tamil partijen in Sri Lanka kan u niet geven (zie gehoorverslag CGVS p.12).*

(...)

Wat betreft uw beweerde terugkeer naar Sri Lanka in 2014 kunnen uw documenten en verklaringen evenmin overtuigen en moet het CGVS vaststellen dat u ook hier geen zicht geeft op waar u precies verbleef in die periode.

***Ten eerste** zijn uw verklaringen op zich niet overtuigend. Zo verklaarde u dat u in maart 2014 naar Sri Lanka terugkeerde, maar wist u niet te zeggen welke president dan aan de macht was, u dacht dat het Rajapaksa was, maar daar was u niet zeker van (zie gehoorverslag CGVS p.11). U kon ook geen enkel duidelijk groot nieuwsitem weergeven van iets wat in die periode gebeurde om uw aanwezigheid daar te staven. Bovendien is het op zich al weinig aannemelijk dat u met uw zwaar zieke moeder op illegale wijze van Sri Lanka naar India zou zijn gereisd in 2014.”*

Verzoeker benadrukt dat hij sedert zijn vlucht voor de burgeroorlog in 1996 als twaalfjarige jongen steeds in India heeft verbleven en dat hij pas in 2014 terugkeerde naar Sri Lanka. Hij laat gelden dat verwerende partij er verkeerdelijk van uit gaat dat elke tiener uit Sri Lanka in India zich interesseert in de politieke situatie in hun thuisland. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal verwijt verzoeker immers geen kennis te hebben over of interesse te hebben in de politieke situatie in zijn land van herkomst toen hij als tiener in India verbleef, doch wel dat de politieke situatie in Sri Lanka bij zijn terugkeer in 2014, verzoeker was toen 30 jaar, hem nagenoeg onbekend bleek. Zo verklaarde verzoeker dat hij in maart 2014 naar Sri Lanka terugkeerde, maar wist hij niet te zeggen welke president dan aan de macht was en kon hij ook geen enkel duidelijk groot nieuwsitem weergeven van iets wat in die periode gebeurde om zijn aanwezigheid daar te staven (gehoor 12 oktober 2017, 11-12). In de mate verzoeker voorhoudt dat verwerende partij zelf niet over informatie lijkt te beschikken, wijst de Raad erop dat daar verzoeker geen relevante gegevens kon bijbrengen, er helemaal niets dient geverifieerd te worden. Overigens gaat verzoeker volledig voorbij aan volgende in de bestreden beslissing gedane vaststelling: ***“Ten derde** blijkt uit nazicht van uw facebook account, gevonden op basis van uw telefoonnummer (zie stukken in blauwe map van het administratieve dossier), dat u op 10 juli 2014 zéér waarschijnlijk in Bangalore, India was. Immers heeft een zekere U.(...) K.(...) op 11 juli 2014, toen u zogenaamd in Sri Lanka was, een foto gepost waarop u getagged bent (en ook duidelijk herkenbaar bent) in Bangalore, India. Aldus wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde terugkeer naar Sri Lanka verder ondermijnd.”* Verzoeker laat dit motief volledig ongemoeid zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Zo verzoeker verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden

kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker, in tegenstelling tot de hem aangehaalde zaak *Singh*, geen betekenisvolle documenten heeft neergelegd met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit en vroegere verblijfplaats(en). Dient te worden benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals hoger blijkt. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Sri Lanka gemakkelijk valse en/of vervalste stukken kunnen worden verkregen (adm. doss., stuk 11, COI Focus "*Sri Lanka - Corruptie en (ver)vals(t)e documenten*" d.d. 29 augustus 2017), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde geboorteakte, de affidavit en het politiedocument.

Wat betreft de door hem voorgelegde medische documenten, stelt de Raad vast dat verzoeker hoofdzakelijk vasthoudt aan de verklaringen die hij heeft afgelegd en hekelt hij, onder verwijzing van het arrest R.J. tegen Frankrijk, van 19 september 2013, nr. 10466/11 van het EHRM, dat de waarachtigheid van deze documenten niet onderzocht werd. De Raad wijst erop dat uit voormeld arrest kan worden afgeleid dat indien het bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of bestendig verblijf het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, kan dat de betrokken staat ertoe verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Of dat bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de staat beoordelen in het licht van de gestaafe dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land (cf. § 53 t/m 56 van het arrest R.C. tegen Zweden, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 41 t/m 44 van het arrest D.N.W. tegen Zweden, van 6 december 2012, nr. 29946/10, § 62 van het arrest I. tegen Zweden, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest R.J. tegen Frankrijk, van 19 september 2013, nr. 10466/11).

Ofschoon geattesteerd wordt dat verzoeker littekens vertoont die zouden kunnen overeenkomen met zijn verklaringen, wijst de Raad erop dat de medische attesten geen uitsluitel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen en de verklaringen van zijn patiënt kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

In het licht van voorgaande beschouwingen is de Raad bijgevolg van oordeel dat de medische attesten die verzoeker bijbrengt niet nopen tot nader onderzoek, temeer de andere documenten die hij ter staving van zijn identiteit, nationaliteit en terugkeer naar Sri Lanka in 2014 evenmin overtuigen.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog kopieën betreffende het verblijf van zijn zus in Canada, zijnde een persoonlijke verklaring, documenten betreffende haar verblijfsstatus en haar huwelijksakte. Ook deze documenten vermogen echter geen zicht te bieden op verzoekers werkelijke identiteit, nationaliteit, en verblijfplaatsen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat daar verzoekers identiteit geenszins vast staat, er niet met zekerheid kan worden gesteld dat de persoon in kwestie daadwerkelijk verzoekers zus betreft. Hoe dan ook, zo wordt aangenomen dat het daadwerkelijk verzoekers zus betreft, kan de persoonlijke verklaring van zijn zus niet gezien worden als objectief bewijs van zijn problemen daar zij geen onbevooroordeeld perspectief heeft ten opzichte van verzoeker en zijn problemen. Wat betreft de documenten betreffende haar verblijfsstatus in Canada, stelt de Raad vast dat hieruit enkel blijkt dat zij een asielaanvraag heeft ingediend in Canada, niet dat zij daadwerkelijk erkend is als vluchteling.

Ter terechtzitting legt verzoeker een document getiteld "confirmation of permanent residence" neer van zijn zus in Canada. Daargelaten de vaststelling dat dit eveneens slechts een fotokopie betreft, blijkt hieruit niet dat zij als vluchteling werd erkend. Het enige wat hieruit zou kunnen worden afgeleid is dat zij een permanent verblijf heeft gekregen in Canada, doch hieruit blijkt niet op welke grond haar dit werd toegekend. Elke asielaanvraag dient hoe dan ook individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De huwelijksakte bevat identiteitsgegevens

van de persoon in kwestie; hieruit kan niet op objectieve wijze worden vastgesteld dat dit de zus van verzoeker is en dat verzoeker de persoon is die hij beweert te zijn.

Wat de fotokopie van de Sri Lankaanse identiteitskaart van zijn moeder betreft die verzoeker per aanvullende nota ter terechtzitting neerlegt, stelt de Raad tevens vast dat ze niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor dit document dan ook niet in overweging wordt genomen.

Voorhouden dat de asielaanvraag van verzoeker niet aan een voldoende rigoureuus onderzoek werd onderworpen, kan niet ernstig worden volgehouden. De Raad benadrukt in dit verband nog dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van de eerste asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het verwijt dat de commissaris-generaal *in casu* geen onderzoeksdaden heeft verricht, zoals zijn registratie in India te controleren bij de UNHCR, is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke identiteit, nationaliteit en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het transitcentrum Caricole uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om, met behulp van een tolk die de taal Tamil machtig is, zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in het bijzijn van zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zeventien door:

Mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF